JACOBUS

DE OPENBARINGEN VAN JACOBUS

DE NIEUWE EN BEKNOPTE BERIJMING VAN DE BIJBEL

NOORDBOEK

PROLOOG

Ik ben uw God, Ik ben de God der wrake
Ik hoop dat u Mijn tien geboden weet
En dat u ze frequent met voeten treedt
Zodat Ik het u lastig kan gaan maken

Ik maak u ziek, Ik slacht uw zonen af
Ik zend u met plezier een serie plagen
En mocht u voor de tien geboden slagen
Beloof Ik u Mijn favoriete straf

U wordt, indien u zich onthoudt van zonden
Genadeloos de hemel ingehaald
Die plek bereikt u louter zwaar geschonden
Ik pers u door het oogje van de naald

Voorwaar, het is zoals Ik u vertel:
Mijn hemel is nog erger dan de hel

DEEL

1

HET OUDE TESTAMENT GENESIS

GENESIS 1

De eerste dag schiep God het licht
Hij maakte boven en beneden
Schiep allerlei plantaardigheden
En land, met zee als tegenwicht

De zon, de sterren en de maan
Die hing Hij aan de hemelen
Hij liet de vissen wemelen
En gaf de vogels hun bestaan

De zon ging op, de zesde dag
Bevolkte God het land met dieren
Van dinosaurussen tot mieren
Waarna Hij alles overzag

Hij had een hele week geklust
Het was wel goed, Hij nam Zijn rust

GENESIS 2

Het universum was al klaar
God zat Zich stierlijk te vervelen
Hij wilde iets om mee te spelen
En zette Adam in elkaar

Het is niet iedereen bekend
Zesduizend jaar is het geleden
God had een dierentuin in Eden
En schreef Zijn oude testament

Zijn schepping miste nog een kroon
En iets om Zich op bot te vieren
Toen, tussen al die wilde dieren
Viel Adam op en uit de toon

Die was, al had hij niet gewikt
Als kroon der schepping voorbeschikt

Zo jong al in het paradijs!

Als eerste liep hij er te dwalen

En eenzaam sloeg hij aan het malen

Zijn rug werd krom, zijn haar werd grijs

De mens wist niet van goed of kwaad

Hij werd er nochtans ongelukkig

God dacht: wat doet Mijn schepping nukkig

En schiep een wederhelft op maat

Zijn spies stak Adam schaamteloos

Hij was spiernaakt en onbesneden

Recht in de roos van Eva's schede

Diep tussen haar twee fricandeaus

Godsamme, wat een lekker wijf!

Ze kostte 'n rib uit Adams lijf

De Duvel maakte hen niet bang

Vol levenslust werd er gevreeën

De leeuw at samen met de reeën

Geen wolk te zien, maar wel een slang

Die slang was ooit door God geschorst

Geestdriftig was hij, met satijnig

Gelispel bood hij haar venijnig

Een appeltje voor Eva's dorst

'Zo'n vrucht vervult je diepste wens

God wil hem Zelf dus liever houden'

Zij at en bracht haar man tot fraude:

'Je voelt je na één hap al mens!'

De appel smaakte sappig zoet

En zij beseften: die smaakt goed!

Hij smaakte goed, maar God was kwaad

Ze kozen beiden voor de zonde

Nog voor ze zonde kennen konden

En schaamte stond op hun gelaat

God zond hen weg uit Edens hof

Ze zouden zweten, moesten baren

Ze zouden lijden, mitsen, maren

En keerden weder tot het stof

Er roerde zich iets in haar schoot

Ze konden zich nu niet meer klonen

Ze baarde twee gezonde zonen

De ene sloeg de ander dood

Twee broeders in de puberteit

Vol kinnesinne, haat en nijd